

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/52/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122011018
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6122011018.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. októbra 2023 v Banskej Bystrici odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/59/2022 zo dňa 01. februára 2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/59/2022 zo dňa 01. 02. 2023 vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovaného A. B., nar. XX. XX. XXXX v Banskej Bystrici, trvale bytom C. XX/XX, D.,

podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. zamieta.

Ostatné výroky napadnutého rozsudku zostávajú týmto rozhodnutím nedotknuté.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/59/2022 zo dňa 01. 02. 2023 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa v mesiaci marec 2022 do 24. 09. 2022 v priestoroch rodinného domu nachádzajúceho sa v obci D., okres D. D., na ulici C. XX/XX, viackrát, keď mal v práci voľno, pod vplyvom alkoholu vyhrážal svojej matke A. A. B., nar. XX. XX. XXXX, s ktorou žil spoločne na uvedenej adrese, ako „ty piča, kurva, hovädo, zdochni, zabijem ťa“, pričom A. A. B. v obave o svoj život a zdravie, ako v záujme predchádzania konfliktu ostávala zatvorená vo svojej izbe, z ktorej sa bála vyjsť.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na peňažný trest vo výške 500,- Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil súd náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 73 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona súd uložil obžalovanému aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku podala priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie intervenujúca prokurátorka, ktoré neskôr písomne odôvodnila v podstate tým, že z výpovede poškodenej, ale aj svedkov a zo záverov znaleckého skúmania bolo preukázané, že konanie obžalovaného sa vyznačovalo trvalosťou, vyšším stupňom bezcitnosti, ktoré poškodená pociťovala ako príkorie a skutočne sa obávala o svoj život, čo vyústilo do potreby privolať si pred útokmi obžalovaného pomoc. Z uvedených dôvodov nemožno súhlasiť s tým, že súd skutok uvedený v obžalobe kvalifikoval ako trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, keď obžalovaný preukázateľne spôsobil utrpenie ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu a stresu a ďalším správaním, ktoré ohrozovalo predovšetkým psychické zdravie poškodenej. Ďalej poukázala na to, že následok vo forme psychického utrpenia je preukázaný tak výpoveďou samotnej poškodenej, ako aj jej vnuka Mgr. Andreja Gašpara a znaleckým dokazovaním. Z týchto dôkazov vyplýva, že poškodená dlhodobo pociťuje psychickú nepohodu a prejavujú sa u nej známky psychotraumatizácie ako následok jej vzťahu a spolužitia so synom – obžalovaným A. B.. Konanie obžalovaného bolo o to závažnejšie, že za identické konanie, ktorého sa dopúšťal voči svojej matke, bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/32/2021 zo dňa 21. 07. 2021 uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov s probačným dohľadom. Súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom s uvedenou skutočnosťou nevysporiadal, keď neobjasnil, prečo za takmer identických skutkových okolností bol iným samosudcom toho istého okresného súdu obžalovaný uznaný vinným za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona, pričom v prebiehajúcom konaní súd identické konanie obžalovaného za spôsobenia identického následku kvalifikoval „len“ ako trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona. Záverom uviedla, že sa nestotožňuje ani s výrokom o treste, pretože obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, uloženého mu za identickú trestnú činnosť. Vzhľadom k závažnosti konania obžalovaného a následku, ktorý ním spôsobil, možno tomuto ukladať výlučne trest odňatia slobody. Výrok napadnutého rozsudku týkajúci sa ochranného liečenia považuje za zákonný, keď potreba jeho uloženia vyplývala zo znaleckého dokazovania. Na základe uvedeného preto navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové pojednanie a rozhodnutie.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že nebolo dokázané, či a ako sa stal skutok a či má znaky trestného činu, kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok, závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania, príčinná súvislosť i následky činu a forma zavinenia. Skutková veta napadnutého rozsudku nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nikdy sa nevyhráždil svojej matke, že ju zabije, ona nemala dôvod obávať sa o svoj život a zdravie a nikdy sa nebála zo svojej izby vyjsť. Jednoznačne poprel, že by sa svojej mame vyhráždil, on je nekonfliktný. V čase od svojho predchádzajúceho odsúdenia žije so svojou matkou v spoločnej domácnosti, majú spoločnú kuchyňu a komunikujú spolu normálne. Opitý v tomto období bol len raz, a to práve dňa 24. 09. 2022, ale vtedy bol vo svojej izbe, ležal na posteli a bol pod takým silným vplyvom alkoholu, že komunikácia s ním bola veľmi ťažká, nebolo mu rozumieť a nedokázal sa sám udržať ani len v sediacej polohe, nedokázal ani fúkať do alkoholového testera, čo sa mu podarilo až po cca desiatom pokuse a nebol schopný sa ani podpísať. V takomto stave ani nebol schopný naplniť objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania a teda jeho konanie v tomto stave objektívne nemohlo u nikoho vzbudiť dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, či o inú ťažkú ujmu. V ďalšej časti odvolania poukázal na výpoveď poškodenej – svojej matky na hlavnom pojednávaní, z ktorej vyplývalo, že sa ho nebojí, ako sa vrátil z väzby jej vôbec nenadáva, bojí sa o neho, že sa mu niečo stane a chce, aby býval s ňou. Z týchto skutočností jednoznačne vyplýva, že nenaplnil objektívnu stránku trestného činu nebezpečného vyhrážania. Skutočnosť, že keď 1 - 2 krát vybuchol a na mamu zvýšil hlas, ale sa jej nevyhráždil,

rozhodne u nej nebola spôsobilá vzbudiť a ani nevzbudila žiadnu obavu. Preto tento skutok podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nemožno kvalifikovať ani ako prečin, lebo vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Nikdy nekonal ani s priamym ani s nepriamym úmyslom. Ďalej poukázal na to, že svedok E. B. vo svojej výpovedi nerozlišoval skutok, za ktorý bol predchádzajúcim rozsudkom odsúdený a skutok, ktorý je predmetom tejto obžaloby. Nebol priamym svedkom skutku, vypovedal len svoje domnienky. Rovnako tak svedkyňa F. G. nežije s obžalovaným v spoločnej domácnosti, nebola priamou svedkyňou skutku, potvrdila však, že on teraz nepije, a tiež svedkovia C. a C. vypovedali, že poškodená sa na neho nesťažovala, a že jej syn chýba. Záverom uviedol, že sa o svoju matku osobne stará, trpí viacerými ochoreniami aj vzhľadom na jej vek, a osobnú starostlivosť jej chce poskytovať aj naďalej. Poukázal na znalecký posudok MUDr. Somoru, v zmysle ktorého je závislý od alkoholu v zmysle choroby, preto sa chce dobrovoľne podrobiť protialkoholickému liečeniu ústavnou formou. Posledné odsúdenie, kedy mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov s probačným dohľadom mu bolo dostatočným ponaučením na celý život a už z tohto dôvodu a najmä, že je v podmienke, si nikdy nedovolil hrubo sa správať ku svojej matke. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby, alternatívne aby po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný sa napokon písomne vyjadril aj k odvolaniu prokurátorky, keď uviedol, že poškodená vypovedala, že sa bojí práve o neho, jej jediného syna, že sa mu niečo stane, nie že by sa bála jeho. Poškodenú trápí len ten alkohol, pričom on aktuálne vykonáva dobrovoľnú jedenásť týždňovú protialkoholickú liečbu ústavnou formou, o čom predložil aj lekárske potvrdenie. Je aj v súlade s aktuálne pertraktovaným zameraním trestného práva na restoratívnu justíciu, aby stíhaním obžalovaného netrpela práve jeho matka, ktorá je už vzhľadom na jej vysoký vek odkázaná na jeho pomoc. Ďalej poukázal na závery psychologického znaleckého posudku, v zmysle ktorého je jeho matka nevyrovnaná a vnútorne nepokojná osobnosť, má vratkú duševnú rovnováhu, je náladová, iracionálna a neprímerane reaguje pri silnejšom emočnom zážitku. Poškodená nemá prežitú udalosť celkom spracovanú, jej senzitívnu osobnosť dekompenzujú známky jej psychickej nevyrovnanosti, ktoré ale nie sú v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného, jej vzťah so synom je spolu závislý. Psychiatrické symptómy poškodenej vyplývajú z jej pocitu neúspechu vo výchove svojho syna a s tým súvisiacej viny. Výčitka prokurátorky, že súd neobjasnil, prečo bol obžalovaný iným samosudcom toho istého okresného súdu pre iný skutok uznaný vinným za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona podľa jeho názoru presahuje rozsah odvolacieho konania v tejto veci. V ostatnom zotrval na svojom odvolaní a návrhoch v ňom uplatnených.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného odôvodnenia podaného odvolania. Okresný súd podľa neho postupoval nesprávne, vykonané dôkazy nevyhodnotil zákonným spôsobom. Tiež poukázal na to, že obžalovaný už bol za identické konanie právoplatne v minulosti odsúdený a ani to nevedlo k jeho ponaučeniu a v tomto protiprávnom konaní pokračoval aj naďalej. Preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Poškodená na verejnom zasadnutí uviedla, že žije so synom v spoločnej domácnosti, stará sa o ňu, ona už nezájde ani do obchodu, ani k lekárovi, všade chodí s ňou. Aj na súd prišli spolu taxíkom, keďže ona už nevládze.

Obhajca obžalovaného v rámci verejného zasadnutia poukázal na to, že závažnosť konania obžalovaného nedosahuje ani intenzitu trestného činu s poukazom na § 10 ods. 2 Trestného zákona. Podľa jeho názoru bola táto vec od počiatku nadkvalifikovaná, a to zrejme s poukazom na minulé protiprávne konanie obžalovaného. On je takej povahy, že čo sa mu povie, s tým súhlasí, pričom v predchádzajúcom konaní nemal obhajcu, tak to dopadlo, ako dopadlo. Navrhol preto, aby krajský súd odvolanie okresného prokurátora zamietol a zrušil napadnutý rozsudok a následne buď oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alebo vec postúpil okresnému úradu na prejednanie priestupku.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí súhlasil s tým, čo uviedol jeho obhajca, je nekonfliktný typ, snaží sa postarať o svoju matku, absolvoval aj dobrovoľné protialkoholické liečenie 11 týždňov, pokračuje v ambulantnej liečbe a nepije, jedenkrát do týždňa chodí do ambulancie na odbery kvôli prítomnosti

alkoholu a jedenkrát mesačne na pravidelné kontroly. Je zamestnaný v Harmaneckých papierňach na trvalý pracovný pomer, kde priemerne zarobí aj s nadčasmi cca 1.000,- Eur v čistom.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora je z časti dôvodné, pričom odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu. Taktiež primerane odôvodnil, prečo zmenil pôvodnú právnu kvalifikáciu skutku na prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v otázke viny v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, vo vzťahu k odvolacím námietkam okresného prokurátora krajský súd konštatuje, že na naplnenie základnej skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby nebude postačovať len ojedinelé, osamotené, či jednorazové konanie, ale bude nevyhnutná určitá hromadnosť, či sústavnosť konania páchatel'a. Znak, či pojem „fyzické alebo psychické utrpenie“ je pritom nutné definovať tak, že ide o fyzické alebo duševné bolesti, ktoré ovplyvňujú alebo sťažujú obvyklý život poškodenej (týranej) osoby (podstatne narušajú kvalitu života poškodenej osoby) a netrávajú celkom krátky, prechodný čas. Teda musí ísť o určitú sústavnosť (trvalosť) konania popísaného v písmenách a) až e), ktoré práve svojou bezohľadnosťou, hrubosťou, či bolestivosťou pociťuje poškodená osoba ako fyzické alebo psychické utrpenie. Musí ísť o konanie, ktoré blízka osoba alebo zverená osoba pre jeho intenzitu, hrubosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. Dlhšie trvanie môže byť v niektorých prípadoch nahradené intenzitou. Len takáto definícia následku trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby odlišuje tento trestný čin od iných trestných činov (napr. aj od trestného činu nebezpečného vyhrážania, ktorý taktiež môžu spôsobovať fyzické alebo psychické utrpenie poškodenej osobe). Z uvedeného vyplýva, že pri základnej skutkovej podstate trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona platí, že „týranie“ (t. j. spôsobenie jeho následku vo forme fyzického alebo psychického utrpenia) nie je a nikdy ani nemôže byť len jednorazové, či osamotené konanie, ktoré pozostáva napr. len z ojedinelých nadávok, či urážok, prípadne len z ojedinelého fyzického, či verbálneho útoku na poškodenú osobu. Musí ísť o trvalejšie (sústavnejšie) konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje určitým hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním, či správaním a tým, že sa pravidelne opakuje, spôsobuje poškodenej osobe psychické, prípadne aj fyzické útrapy. Podstatou týrania a jeho následku vo forme psychických alebo fyzických útrap teda je, že ide o určitý čas trvajúce zlé zaobchádzanie, ktoré spravidla pozostáva z rôznych útokov proti týranej osobe, pričom nie je nutné, aby všetky, či niektoré z nich vyústili napr. do ublíženia na zdraví (prípadne, aby napíňali samé osebe znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví, resp. iného trestného činu), teda útoky, ktoré sú uvedené v písm. a) až e) nemusia samostatne vôbec napíňať znaky skutkovej podstaty trestného činu. Kvalifikačným hľadiskom následku trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby vo forme fyzického alebo psychického utrpenia je preto jeho hromadnosť

(či trvalosť), teda to, že útoky sú opakované (či sústavné) a práve táto opakovanosť spôsobuje fyzické, či psychické utrpenie poškodenej osoby, ktoré nie je len celkom krátkeho, prechodného charakteru.

Z dokazovania vykonaného okresným súdom na hlavnom pojednávaní je podľa názoru krajského súdu zrejmé, že konanie obžalovaného voči poškodenej – svojej matke, nenaplnilo skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona. Samotná poškodená na hlavnom pojednávaní okrem iného vypovedala, že keď prišla polícia, tak to bolo jednorazové, políciu volal jej vnuk. Z dlhodobého hľadiska sa po odsúdení syn ku nej slušne správa, bojí sa o neho, že sa mu niečo stane. Zo záverov znaleckého dokazovania taktiež vyplynulo, že poškodená je náladová, iracionálna a neprimerane reaguje pri silnejšom emočnom zážitku, nemá prežité udalosti celkom spracované, jej senzitívnu osobnosť dekompenzujú známky jej psychickej nevyrovnanosti, ktoré ale nie sú v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného, jej vzťah so synom je spolu závislý, pretrváva u nej vnútorné napätie a vnímanie nebezpečenstva zo strany obžalovaného, pokiaľ je pod vplyvom alkoholu, avšak napriek známkam psychotraumatizácie sa u nej posttraumatická stresová porucha nerozvinula. V tejto súvislosti je však potrebné zároveň konštatovať, že na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona sa samozrejme nevyžaduje naplnenie následku – psychickej ujmy alebo poruchy, avšak protiprávne konanie páchatelia by mala blízka osoba pociťovať ako ťažké príkorie, čo však ani podľa krajského súdu v prejednávanej príhode nebolo naplnené. Bolo však bez pochybností preukázané, že dňa 24. 08. 2022 poškodená v dôsledku konania obžalovaného nadobudla dôvodnú obavu o svoje zdravie a život, nakoľko jej povedal, že ju zabije. Správne preto okresný súd prekvalifikoval konanie obžalovaného na prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona.

Záverom krajský súd už len poznamenáva, že v inom trestnom konaní, v ktorom bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona vo vzťahu ku svojej matke, došlo aj k inému následku, a to ublíženiu na zdraví poškodenej, pričom v tomto prejednávanej príhode išlo „len“ o verbálne vyhrážky svojej matke, a celková intenzita protiprávneho konania vo vzťahu k poškodenej nedosiahla takej intenzity, ako tomu bolo v uvedenom trestnom konaní. Navyše, okresný súd ani nemal dôvod v prejednávanej príhode vyjadrovať sa k inému trestnému konaniu, v ktorom došlo k odsúdeniu obžalovaného za trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona.

Vo vzťahu k uloženému trestu krajský súd konštatuje, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatelia, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Vo vzťahu k odvolacím námietkam krajský súd taktiež poznamenáva, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatelia, pomery páchatelia (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatelia ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatelia, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Peňažný trest vo výmere 500,- Eur však krajský súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti považuje za neprimerane mierny.

Krajský súd preto zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Pri ukladaní trestu prihliadol na jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, t. j. že už bol za trestný čin odsúdený, pričom nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Trestného zákona. V súlade s § 38 ods. 4 Trestného zákona pri prevahe priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi sa zvyšovala dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Trestná sadzba trestu odňatia slobody tak predstavuje 16 mesiacov až 3 roky. Krajský súd potom uložil obžalovanému trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a pri výmere trestu prihliadol na osobu obžalovaného, ktorý sa

prejednávaneho trestneho cinu dopustil v case plynutia skusobnej doby podmienneho odsudenja, na okolnosti pripadu, kedy bolo preukazane, ze obzalovany prejavil snahu po naprave, dobrovolne absolvoval ustavne protialkoholicke lieceni v trvani 11 tyzdňov, a napokon aj na postoj poškodenej – matky obzalovaneho, ktorá sa vyjadřila, že z obzalovaneho nemá strach a ten jej pomáha s každodennými činnosťami. Takýto trest je potom na ochranu spoločnosti, nápravu páchatel'a, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie postačujúci, pričom dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu a zároveň takýto trest postihuje len obzalovaneho a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Vzhľadom k tomu, že obzalovany nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestneho cinu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, krajský súd ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. S poukazom na § 49 ods. 2 Trestneho zákona krajský súd nemohol rozhodnúť o podmienneom odklade výkonu uloženého trestu.

Podľa § 319 Trestneho poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 322 ods. 3 Trestneho poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obzalovaneho môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obzalovaneho; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeneho, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 322 ods. 3 Trestneho poriadku po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom výrok o uloženom ochrannom opatrení – protialkoholickom liečení ústavnou formou zostal týmto rozhodnutím nedotknutý.

Vzhľadom k tomu, že odvolanie obzalovaneho A. B. bolo v celom rozsahu nedôvodné, krajský súd ho v zmysle § 319 Trestneho poriadku zamietol.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.